

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Pomazání nemocných – sobota 11. 3. 2023

Duben 2023

Návštěva Říma Anděl Páně s papežem

Papežská kolej Nepomucenum

ŘÍM – NEBEZPEČNO?

(první drobná informace z pobytu ve „věčném městě“)

Jsou skoro všude. Ne tak, jako vzduch nebo chodníky, ale potkáte je opravdu velmi často. Nejsou velké, stojí nebo leží v koutech chodníků a uliček. Pokud jste chodci, kteří sledují svou cestu, vyhnete se jim a nezakopnete o ně. Někdy vás překvapí, když třeba při naslouchání průvodci otočíte k němu hlavu a pak se vrátíte čelem ke směru cesty a najednou jejich část stojí přímo před vámi a chtít nechtít musíte prudce uhnout nebo vybočit ze směru cesty, abyste se prostě s nimi nesrazili.

Jsou tiché. Velmi tiché. To je jejich záludnost. Ne, že bych ticho neměl rád, ale v silničním a chodníkovém provozu většinou oceníte, že ještě trochu slyšíte. Zvuk motoru auta nebo motocyklu, kterých se tu prohání opravdu požehnaně v nejrůznějších provedeních – skútry, motocykly, troj a více kolky, pro jednu osobu nebo pro dvě či více. Spoléháte tedy docela na svůj sluch. Zpřímá nebo takzvaně periferně se snažíte registrovat provoz, semaforey, svého průvodce a samozřejmě i objekt či místo, o kterém průvodce zrovna zaníceně a zasvěceně hovoří, aby vás poučil...

A najednou při chůzi cítíte – co vlastně? Ránu? To ne! Bouchnutí? Také ne! Spíše silný úder do boku chodidla vaší pravé nohy. Bezděčně se tím směrem podíváte a patříte do tváře mladého muže, který svůj úsměv (věnovaný spolujezdce, která se s ním veze na elektrické koloběžce) rychle mění v zachmuřený obličej, protože toto asi opravdu nechtěl. Na chodníku to neubrzdl... I přes pevnou obuv, kterou mám na nohou, to hodně zabořilo. Přece jen on – tak pětasedmdesát kilo a ona kolem šedesáti a pár kilo má i koloběžka – sečteno, podtrženo – slušná masa k bočnímu nárazu. Noha drží pohromadě, je celá. Hurá. Přece jen jsem „pomohl ubrzdit“ snad 130 kilo zamilovaného páru. K tomu ještě můj úlek nebo tak něco...

Naštěstí se zdá, že „koloběžkářův“ výraz není jižansky výhrůžný typu: „Ty poblázněný chodče, nevidíš, že po chodníku vezu krásnou slečnu, které se musím věnovat? Kam tedy čumíš?“, ale je vidět spíše jeho lítost a napůl slyším jakási srdceryvná italská slova, asi omluva. Odbelhám se stranou, protože nechci překážet a skoro nesmyslně si ohmatávám bolestivé místo i přesto, že přes boty nic moc nenahmatám. Bohoslovec Vojtěch se ptá, zda to moc bolí, já odpovídám, že je to dobrý. Taky – co mám v tu chvíli říkat? Celá tahle záležitost nakonec dobře dopadla, ošetření jsem nepotřeboval, pár na koloběžce se ztratil v davu a já si po návratu do papežské koleje Nepomucenum zkontroloval pravou botu značky Baťa. Nic, ani škrábnutí.

Tak Pane Bože, díky za možnost poznávat svět.

PKF

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI DUBNU

Sbírka na CHRÁMY V IZRAELI

– odesílá se celá na opravy křesťanských chrámů v Izraeli – Bílá sobota u Božího hrobu 8. 4. 2023

Sbírka na DMS FOND

– zůstává celá pro farnost na zaplacení DMS FONDU
– neděle 9. 4. 2023

Sbírka na OPRAVY – neděle 16. 4. 2023

Otec Pavel sloužil mši svatou v bazilice Panny Marie Sněžné v Římě

Bazilika Santa Maria Maggiore, také Panny Marie Sněžné je jeden z nejvýznamnějších kostelů v Římě. Stojí na severním okraji pahorku Esquilin, blízko hlavního nádraží. Byla postavena v letech 432–440 a i když byla v průběhu staletí dále zdobena a přestavována, zachovala se v původní podobě jako příklad starověké římské baziliky. Má exiteritoriální status a patří Vatikánu.

NAD PŘÍSPĚVKY BIŘMOVANCŮ

Milí farníci/čtenáři, rád bych se s vámi podělil nad reakcemi biřmovanců, kteří během přípravy na přijetí svátosti biřmování odpovídají na různé dotazy, které během přípravy dostali nebo dostávají k zamyšlení a následné reakci. PKF

OTÁZKA: *Vaše dítě nebo mladší sourozenec se vrátil(o) ze školy s pláčem, že se mu spolužáci vysmívali, že chodí do kostela. Napište několika větami (i delšími), jak byste reagovali nebo co byste mu na to řekli.*

ODPOVĚDI BIŘMOVANCŮ:

Dlouze jsem přemýšlel, jak bych na danou situaci reagoval a nejpravděpodobněji by to asi bylo takto: Zpočátku bych uklidnil svého mladšího sourozence popřípadě dítě (jestli se poštěstí) a poté bych si s ním začal o tom povídat. Vysvětlil bych mu, že chodit do kostela není žádná ostuda a pokud se mu děti za to smějí, tak moc rozumu nepobraly a časem když na to nebude nijak reagovat tak je to omrzí, protože ho chtějí jen vyprovokovat. F.

Nad tímhle jsem dlouho přemýšlela, co bych dělala, kdyby mi přišla domů má mladší sestra a řekla mi tohle. Už vím, že zabývat se tím, co si o mě myslí ostatní, je hloupé a pošetilé. A tak nejlepší řešení je si těchto posměváčků vůbec nevšímat, protože oni si časem najdou něco jiného a přestanou vás řešit. Přesně něco takového bych své sestře řekla. Z.

S tímto tématem jsem se nikdy nesetkal, jelikož jsem vyrůstal v křesťanské rodině a pohyboval se většinou mezi lidmi, kteří byli věřící, byli pokřtěni a absolvovali sv. přijímání. T.

Na tuto otázku jsem si nechávala dostatek času a dost jsem dumala, co vlastně odpovím. Šikana, ať už slovní či fyzická je jedna z věcí, která se velice často neříká nahlas. Většinou se paradoxně oběti stydí o tomto mluvit, i přesto, že stud by měl přijít z druhé strany. Většinou to bývá tak, že právě šikanátor je ten, který si sám v sobě řeší problémy, i když se jeví jako velikán.

V případě u náboženství, bych si myslela, že šikanující dítě si prochází rozporuplným obdobím a nahlíží k tomu, co slyší ve svém okolí. Určitě je těžké se vydat cestou opačnou než třeba rodiče natož jako dítě či dospívající. Šikana či vysmívání, ale i přesto zraňuje a v lidech zanechává kolikrát i doživotní stopy. Bůh a láska k Bohu by se neměla trestat (žádným způsobem ani vysmíváním). V první řadě bych zašla za učitelkou, která by se těmito problémy měla přednostně věnovat (to, ale bohužel občas nebývá východisko). Pokud by to nepomohlo, vysvětlila bych mému dítěti, co víra v Boha znamená a znova bych si s ním prošla, proč je pro nás důležitý. Jde mi to o to, aby nezačalo pochybovat a hledat chybu v sobě. Poté bych se obrátila na dítě, které se vysmívá a zkusila mu vysvětlit, proč není vhodné někoho odsuzovat. Nechtěla bych nikoho přesvědčovat a už vůbec bych nechtěla odsuzovat dítě, které k Bohu a křesťanství vedeno nebylo. Cílem by bylo, aby dítě pochopilo, že ani on není nikdy sám a může nalézt lásku v něčem či někom i v sobě samém, tak aby neměl zlost na ostatní, kteří měli to štěstí a lásku poznali. Nakonec bych se pomodlila za všechny děti, které nemají to štěstí a rodina jim neukázala boží lásku či klid božího chrámu a také za děti, které si procházejí šikanou či výsměchu.

„Pane, dej jim sílu, ať je tyto zkušenosti ještě více utvrdí v tom, že na této cestě nikdy nejsou sami.“

V.

Nejdříve bych si každopádně promluvil s dítětem, do jaké míry případně kolik spolužáků se mu vysmívá. Kdyby to byli jednotlivci, kontaktoval bych jejich rodiče. Kdyby se jednalo o větší skupinku, dal bych o tom vědět učitelce, v extrémním případě i řediteli školy a chtěl bych po nich, aby situaci kontrolovali a případně zasáhli. Zároveň bych o tom s dítětem mluvil, aby třeba nepropadlo depresi nebo něčemu podobnému. A.

Vysvětlila bych mu, že křesťanství je největší náboženství na světě. Učí nás žít ve víře, úctě, skromnosti a lásce k ostatním lidem.

V.

SVĚTEC MĚSÍCE

Sv. Anselm

Nezávazná památka: 21. dubna

Postavení: učitel církve

Úmrtí: 1109

Atributy : berla, kniha, loď, mnich, pero

ŽIVOTOPIS

Pochází ze severoitalského města Aosty. V mládí při toulkách Francií poznával marnosti světa, které nejsou schopny učinit člověka šťastným. Až přišel do Beku, kde mu řeholník Lanfrankt pomohl, aby se do jeho srdce vrátila zbožnost a láska k ctnostnému životu. Vstoupil do kláštera v Le Bec a stal se nástupcem Lanfrankta a později i opatem. V roce 1093 byl povolán na arcibiskupský stolec v Canterbury v Anglii, odkud byl dvakrát poslán do vyhnanství. Napsal mnoho filozofických, teologických a mystických spisů a byl nazván "otec scholastiky". Svým jednáním nakonec vymohl církvi svobodu.

S BOŽÍ MILOSTÍ DOSÁHL SVOBODY CÍRKVE

Narodil se roku 1033 v Aostě v Piemontsku v zámožné rodině. Matka Ermenberga ho velmi dobře vychovávala, ale brzy zemřela a k drsnějšímu otci Gundulfovi Anselm nepřilnul. Otcovy časté výčitky a hněv byly překážkou v synově výchově a ten v 16 letech odešel z domova přes hory do Francie a tři roky se tam bezcílně potuloval. Vyhledával zábavy, ale v srdci cítil prázdnotu a sklíčenost.

Premýšlel pak o náplni svého života a snad vědom si svého nadání, rozhodl se studovat v benediktinském opatství v Beku v Normandii, kde učil věhlasně vzdělaný řeholník Lanfrank. Začal pilně studovat a tím se mu vybavily i základy, kterým ho učila zbožná matka, a dovršilo se jeho obrácení. Po smrti svého otce se navždy zřekl marností, které nabízí svět, zděděné jmění použil na dobročinné skutky a ve 27 letech přijal řeholní roucho sv. Benedikta.

Jako mnich vynikal ve zbožném i asketickém životě a horlivě pokračoval ve studiu. Když byl po třech letech Lanfrank povolán za opata kláštera sv. Štěpána v Caenu, na místo převora v Beku nastoupil Anselm. Řeholníky vedl s pokorou, trpělivostí, mírností a dobrotou. Dbal řeholních pravidel, postil se, přes den učil na škole a noční čas dělil mezi modlitbu, bádání, psaní učených knih a spánek, kterému věnoval velmi málo času. Často rozjímal před Ukřižovaným, s lítostí nad tím, jak je urážen. Nenáviděl hřích

a měl ve velké úctě Pannu Marii. O nemocné řeholníky otcovsky pečoval. Do jeho školy v Bekském opatství přijížděli z různých krajů Francie, z Německa, z Nizozemska a z Anglie. Anselm stal se věhlasným a po příkladu sv. Augustina křesťanské pravdy doplňoval rozumovými důvody, ukazoval cestu k jejich hloubce a vědecky je uspořádal.

Bohovědu spojil s učením starých řeckých mudrců a položil základ filosofické scholastické soustavy. Dle něj bylo třeba nejdříve mít pevnou víru v to, co Bůh zjevil a co učí Církev a pak se teprve pouštět do vědy. Opíral se o zásadu: "Věřím, abych porozuměl."

Spisovatelskou činností získal věhlas, takže se o něj zajímali i papežové a vladaři a mnozí ho prosili o radu. Jeho spisy byly přepisovány po celé Evropě.

Za pozornost stojí i jeho prostá poučení vyvozovaná ze všedních příhod. Jeden opat si mu stěžoval na neposlušnost svých mladých svěřenců, ale Anselm mu poukázal na to, že i takový prospěšný pokrm jako je suchý chléb by malému dítěti, které potřebuje hlavně mléko, uškodil. Podobně mladí potřebují laskavost a trpělivost, bez které jim přísnost škodí. Bez lásky roste v mládeži nedůvěra a nenávisť ke všemu dobrému. Zlatník děláje zlatou nádobu musí zlato ohýbat, tvarovat a hladit, podobně vychovatel musí mít jako hlavní zásadu lásku.

Jednou uviděl mladíka hrajícího si s uvázaným ptákem, kterého chvílemi pouštěl a zas přitahoval. Vyvodil z toho poučení, že podobně si zahrává s dušemi ďábel. Lidé navyklí hříchu chtějí volnost a jen se poněkud povznesou, jsou provázkem svých naruživostí taženi od ďábla zpět do nepravostí. Svobody mohou dojít jen, když s Boží milostí přetrhnou ten provázek zlých návyků.

Po smrti opata Herluina v r. 1078 byl zvolen za jeho nástupce Anselm a protože opatství Bekské mělo statky i v Anglii, musel tam vícekrát cestovat a jednal i s králem Vilémem I... Po něm však nastoupil Vilém II. zv. Ryšavec a církvi v Anglii nastaly zlé časy. Osoboval si právo obsazovat biskupství a opatství duchovními, ze kterých měl zisk, vybíral důchody pro

své války a nedbal na slova papeže. Opuštěné bylo i arcibiskupství Canterbury, jehož důchody si přivlastňoval král. Ten, když vážně onemocněl, na svém dvoře přijal Anselma, kterému sliboval napravení škod, pak-li se uzdraví. Anselm byl zvolen za arcibiskupa Cantaburského, ale vědom si budoucích soužení přijímal toto místo velice nerad. Jeho obavy, že Vilém II. bude po svém uzdravení v utiskování církve pokračovat, se naplnily. Anselma mrzelo, že někteří biskupové se neodvažovali násilnickému králi vzdorovat. Dokonce se Anselma snažili přimět k tomu, aby se dal na jejich stranu pro mír a jejich dobro. On prý jim odpověděl: "Pochopil jsem. Chcete-li, jděte k svému pánu. Já se přidržím Boha!" Snažil se být dobrým pastýřem a ve své arcidiecezi bojoval proti svatokupectví. Proti králi postupoval vytrvale, důsledně a přitom s rozmyslem a mírností. Ten jej přesto chtěl svrhnout a vyhrožoval mu, že navštíví-li Řím, nebude smět zpátky do Anglie. Anselm se po rozloučení se svým duchovenstvem přesto za papežem vypravil r. 1097. V Římě ho přijal Urban II. a slíbil mu pomoc s obhajováním práv církve v Anglii.

V Římě Anselm onemocněl a léčiv se na venkově dokončil knihu "Proč se Bůh vtělil". Pak nějakou dobu, po jednání s Vilémem II., byl papežovým rádcem a pozván byl i na církevní sněm v Bari, na jihu Itálie, kde se jednalo o rozkolu Řeků. Anselm přitom obhajoval učení, že Duch svatý vychází z Otce i ze Syna. Bylo tam projednáváno i chování Viléma II., kterého chtěli biskupové vyobcovat z Církve, ale Anselm vyprosil odročení takového kroku. Obnoveny byly zákony zakazující investituru, čili potvrzování církevních hodnostářů světskými panovníky.

Z Bari odešel Anselm r. 1099 na sněm do Říma a odtud pak do Lyonu, protože vyjednávání s Anglickým králem se protahovalo. Na podzim roku 1100 byl Vilém II. při honitbě zastřelen šípem a Anselm plakal nad jeho nekající smrtí. Novým králem se stal Jindřich I., který byl zastrašen osudem svého předchůdce a Anselma povolal z vyhnanství. Ten pak v pokoji vykonával svůj pastýřský úřad po tři léta. Jindřich I. se však nechtěl vzdát domnělého práva ustanovovat biskupy a tím se dostal do sporu s primasem arcibiskupem Anselmem. Král po něm chtěl, aby od něj ustanovené biskupy posvětil nebo ze země odešel. Anselm šel tedy znovu do Říma za Paschalem II. I král vyslal své poselstvo, ale papež schválil arcibiskupovo jednání, čímž rozhněval Jindřicha I. a Anselm měl do Anglie znovu zakázaný vstup. Proto se opět uchýlil ke svému příteli biskupu Hugovi v Lyonu. Tam žil asketicky, konaje pokání za obrácení krále a za své osiřelé stádo. O smír s králem se zatím snažila i jeho sestra a nakonec se král v r. 1106 sešel v Normandii s Anselmem. Odřekl se domnělého práva na investituru, chtěje jen od biskupů a opatů přísahu věrnosti, kterou měli skládat už před uvázáním v obročí.

Lid se z Anselmova návratu radoval a královna Matylda ho ctíla jako světce. Král jej dokonce ustanovil za dočasného správce říše při své nepřítomnosti. Pokud mu zdraví dovolovalo, setrval ve velké horlivosti. Ke konci života již ale nebyl schopen ani sloužit mši svatou, nechával se na ni jen donášet do chrámu. Ve svatém týdnu, položen na žíněné roucho posypané popelem, zemřel ve věku 76 let.

(Perokresba je z knihy *Leben der Heiligen Gottes*, vydaná v roce 1881)

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

NAUČIT SE SMÁT

Tomáš seděl ve svém pokoji a čekal. Čekal na vhodný moment, aby řekl svému otci, že odchází z domu a hlavně od něho. Asi mu tím ublíží, ale už nemůže jinak.

Vlastně udělá totéž, co jeho matka před deseti lety. Ten den si pamatuje do poslední minuty, jako by to bylo včera. Vrátil se ze školy domů a našel tátu, jak sedí v kuchyni, hlavu v dlaních a lahev s brandy před sebou. Na pozdrav mu nikdo neodpověděl jenom dvojčata, která se batolila pod stolem, něco žvatlala. Nechápal, co se děje. Proč holky už dávno nespí, když jsou dvě hodiny po poledni? A proč táta pije, když mu to nikdy nechutnalo? A kde je vlastně máma?

„Máma od nás odešla,“ odpověděl na nevyřčenou otázku otec. „Opustila nás,“ pokračoval v samomluvě. „Ale my to zvládnem, synku. My to zvládnem,“ opakoval neustále, jako by tím chtěl přesvědčit sám sebe.

„Chtěl jsi se mnou mluvit? Tak co máš?“ vyrušil Tomáše ze vzpomínání otec. „Tati, ty víš, jak moc jsme ti vděční za všechno, co jsi pro nás udělal, když máma odešla.“

„O tom nemluv,“ přerušil ho otec. „Musím o tom mluvit. Naučil ses vařit, prát, uklízet a při tom si zvládal i projektařinu. Dvojčata jsi vypiplal z plenek, se mnou sis užil ve škole. Vůbec nechápu, kde jsi k tomu sebral sílu a moc tě za to obdivuju. A o to těžší je pro mě odejít.“

„Jak odejít?“ „Tati, já odsud musím pryč, nebo se tady zblázním, a myslím, že holky jsou na tom stejně.“

„Synku, a neprotiřečíš si tak trošku? Před chvílí jsi tady básnil o tom, jak se o vás starám...“

„To jo, tati,“ skočil otci do řeči Tomáš. „Ale na jednu strašně důležitou věc jsi při tom zapomněl. Mluvit s námi. Vzpomeneš si, kdy naposled jsi nás vyslechl? Zeptal se, co cítíme, co právě teď prožíváme? A vůbec jsme nemluvili o tom, co vlastně tenkrát stalo. Proč máma odešla. Víš vůbec, že si holky myslí, že to bylo kvůli nim? Protože zlobily?“

„To je nesmysl.“

„Nesmysl? Možná pro tebe, ale kdo to měl říct jim? Copak ty opravdu necítíš to napětí a smutek, který těmhle stěnám vládne?“

„A to je všechno samozřejmě moje vina.“

„Nevím. Já jen chci, abys pochopil, proč musím odejít.“

„Proč?“

„Třeba, abych se konečně naučil smát.“

P. S. Trvalo hodně dlouhou dobu a bylo třeba překonat řadu překážek, než se Tomáš naučil alespoň usmívat. Podařilo se to v rodině jeho děvčete. Se svým otcem, který s ním od onoho rozhovoru přerušil veškeré styky, se poprvé setkal, když ho přišel pozvat na svatbu.

PÁN S FLÉTNOU

Byli dvojčata. Už na první pohled se ona podobnost nedala přehlédnout. Petra byla spíše tišší, často uzavřena do sebe. Pavel zase člověk velice spontánní, který žil život skutečně naplno a dával to okolnímu světu patřičně znát. Ovšem do té doby, než vážně onemocněl.

Z člověka kypícího zdravím se pomalu stávala bledá průsvitná osoba, leukémie vykonala své. Nedalo se přehlédnout, že Pavel pomalu schází. Při svých pravidelných návštěvách to viděla i Petra. Jenom proto, aby za svým bratrem mohla každý druhý den zajet, často vynechávala přednášky ve škole. Četla mu noviny, poslouchala s ním jeho oblíbené Queeny, nebo ho jen tak držela za ruku, když znenadání usnul.

Jednou, když se zase vracela domů z nemocnice, čekala na opuštěném nádraží a cítila, že se jí už nedostává sil. „ Tolik péče a lásky a vůbec žádné zlepšení,“ vztekala se v duchu, pláč na krajíčku.

Ve vlaku si k ní do kupé přisedl starý muž a začal se vyptávat, proč je tak smutná. Zdálo se jí, že ani nečeká na odpověď. Jako by mu bylo všechno jasné. Jako by věděl, co ji trápí. Dlouze se na ni zadíval a nabídl se, že ji zahraje na flétnu. Její tělo až po konečky prstů prostoupil klid. Za okny byla černočerná tma. I v kupé vládlo šero, svítila jenom jedna zářivka. Šepotání ve vlaku se mísilo s tichou hudbou. Petra postupně usínala a zase se probouzela a starý pán pořád hrál.

Potom zmizel. Asi vystoupil.

P. S.

Dnes si Petra myslí, že to nebyla náhoda, když ji druhý den na to navštívila kamarádka s knihou modliteb. Petra se poprvé modlila. Šla na mši svatou. Kromě modlitby Otče náš, ničemu nerozuměla. Jen při pozdravu pokoje jí vyhrkly slzy do očí.

Za těch nejsmutnějších okolností, kdy její bratr po dlouhém trápení zemřel, poznávala lidi, kteří si říkají křesťané.

(Z knihy Renáty Holčákové „Štěstí, smůla? Kdo ví?“ vydalo Karmel. nakl. v roce 2002)

Boha nezajímá, jakým působíme dojmem

*Bůh řekl Samuelovi:
"Nevšímej si jeho
vzhledu ani vysoké
postavy. Nedívám se
totiž jako člověk;
člověk soudí podle
zdání, Bůh vidí do
srdce."
(srov. 1 Sam 16,7)*

Naším životem procházejí různí lidé. Každý na nás působí odlišně. Mnozí nám imponují svými schopnostmi, vzezřením a projevem, jiné pomijíme jako „nezajímavé“. Často si představu o druhých vytvoříme na základě povrchního vnějšího dojmu, kterým působí a který sami o sobě vytvářejí (mnohdy i nevědomky). Jsme přesvědčeni o jejich kvalitách nebo nedostatcích a máme pocit, že je známe, že takoví skutečně jsou.

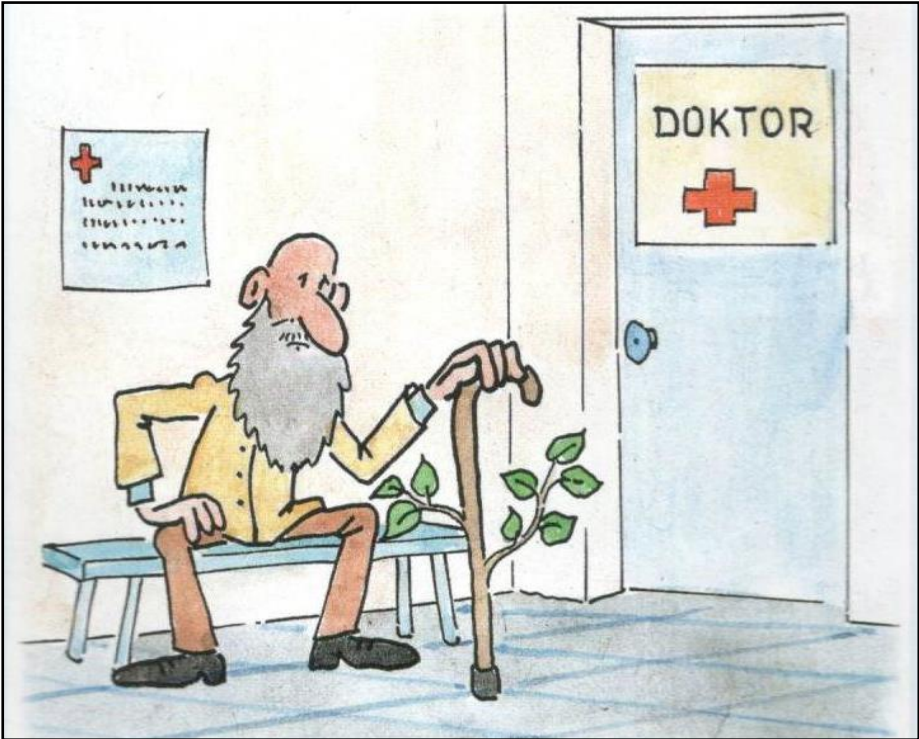
A vím já, jaká - jaký opravdu jsem já? Hraju před druhými, před sebou, či před Bohem jen divadlo? Přemýšlím nad tím, jak na druhé lidi působím a zda to není v rozporu s tím, kým doopravdy jsem? Jaké tajemství skrývám ve svém srdci?

Boha ale nezajímá dojem, který o sobě vytvářím, nenachytá se na falešnou masku, kterou možná nosím. On zná všechna má tajemství, všechna zákoutí mého srdce. Zná vše krásné, plodné a přínosné, co je ve mně. Zná ale i vše temné, odpudivé a neplodné...

Nemá proto žádný smysl schovávat se nebo se přetvařovat. Nemusím tedy chtít na Boha zapůsobit. On ke mně nepřichází, aby poslouchal moje výmysly a nalhávání. On ke mně přichází s láskou, milosrdenstvím, uzdravením. Ale i se spravedlností a pravdou, která osvobozuje. Nebojme se proto pod jeho dobrým pohledem otevřít pravdě o sobě sama. Přijímejme ji a budujme ve spojení s Ním nového člověka, který se nebojí Božího pohledu na své srdce.

PRO ZASMÁNÍ

„Paní,“ říká lékař, „ta vaše váha sto dvacet pět kilo se mi vůbec nelíbí, máte velkou nadváhu. Můžete mi říct, kolik jste vážila nejméně?“
„Tři a půl kila při narození.“

Doktor mi řekl, že se mám starat o svou váhu. Tak jsem z ní tento týden už pětkrát utřela prach

„Haló. To je poradna pro alkoholiky?“
„Ano.“
„Můžete mi poradit, jak se dělá mochito?“

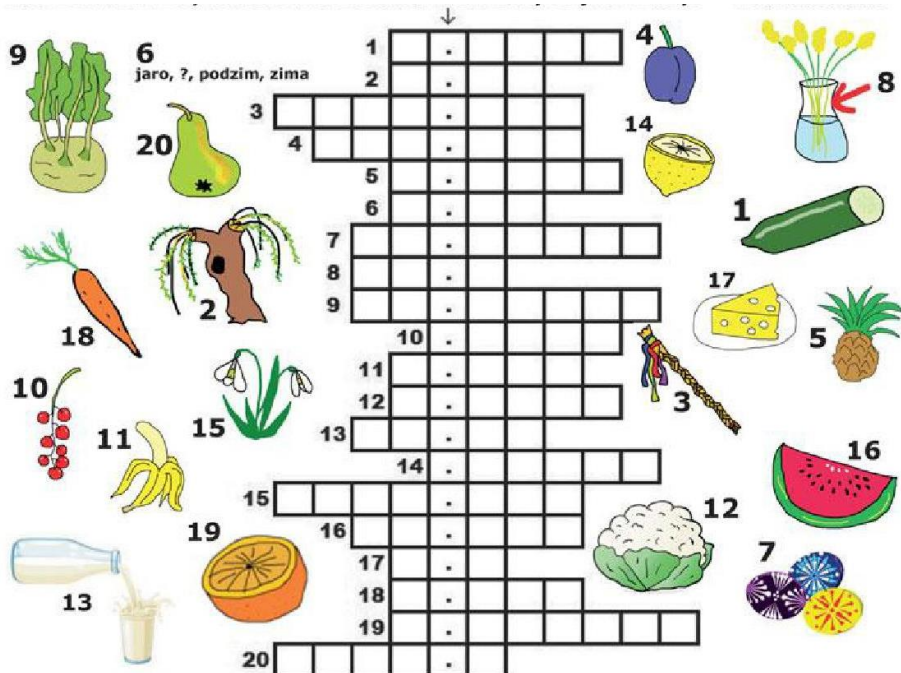

Volá klient svému psychiatrovi: „Pane doktore, bojím se jít ven, přede dveřmi je kos.“
„Pročpak? Vždyť už jste vyléčený, už netrpíte představou, že jste žížala.“
„To rozhodně netrpím...ale ví to ten kos?“

Nedělníček dětem

Doplňovačka:

Blíží se Velikonoce a ty jsou kromě malování kraslic, pečení beránka a dalších tradic spojené s pletením pomlázek a následným šleháním děvčat. Šlehání vrbovými proutky má svůj důvod. Má být jen symbolické a předává se tak děvčatům mládí, svěžest a ohebnost. A jaké budou dívky po vyšlehání pomlázkou? Vyluštíte v tajence.

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „ŠKOLIČKA NA NEČISTO“

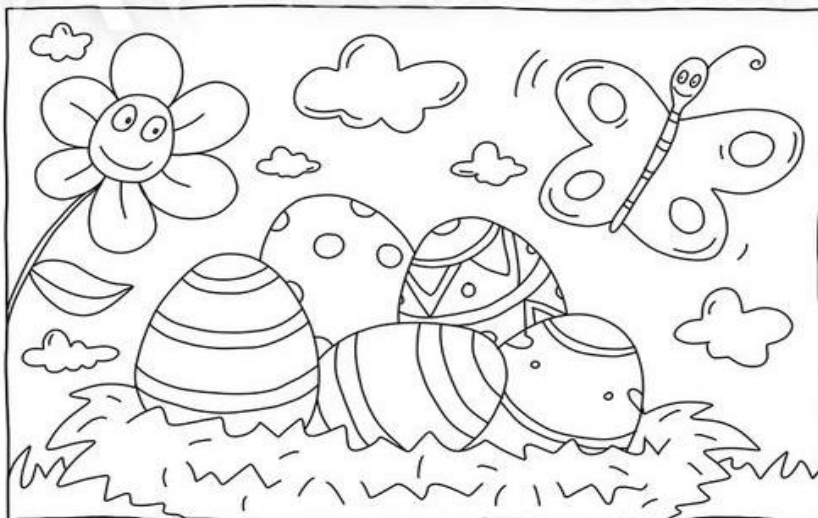
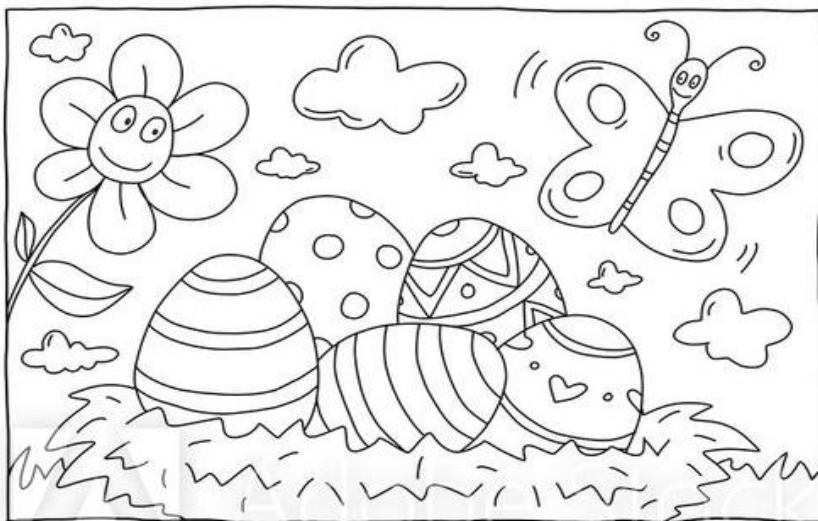
Skrývačky - Hledej zvířata ve větách

1. K jídlu už máme všechno, musím koupit pouze brambory.
2. Dojdi k obrazu a zjistíš jeho autora.
3. Pachatel zanechal pár otisků stop i celou cigaretu.
4. Honza jí cestou ze školy domů.
5. Motor elektrického vláčku se zastavil.
6. Skoč Karlovi pro léky, lékárna má ještě otevřeno.
7. Nejezdí tak rychle, léká mě tvá jízda.
8. Na výletě Pavel bloudil, nemohl najít cestu z lesa.
9. Matěj nastydl, dostal pak angínu.

10. Přišel po dešti k autu a ono bylo celé od bláta.
11. Lokomotiva ranního vlaku měla poruchu.
12. Bohužel vaši stížnost nemůžeme uznat.
13. Sešlo se mnoho exponátů, ale všechno sál ještě zdaleka nezaplní.
14. Krajíček chleba je málo, posvač i celý sýr.
15. Zájemci o baroko u nás najdou mnoho památek.

HLEDEJ 10 ROZDÍLŮ

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na duben 2023

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	3.4.	18.00	Za Bernarda Kocura a živou rodinu	
Út	4.4.	6.30		
St	5.4.	18.00	Za + syna, manžela a za živou rodinu	
Čt	7.4.	18.00	Za Marii a Emila Michalíkovy, rodiče z obou stran, za živé r. ...	Zelený
Pá	7.4.	17.00	VELKOPÁTEČNÍ OBŘADY	Velký
So	8.4.	9.00	Adorace u Božího hrobu – do 16:00	Bílá
So	8.4.	19.00	Za živé a + farníky	Bílá
Ne	9.4.	7.00	Za Gottfrieda Kosku a duše v očistci	B.Hod
Ne	9.4.	Záb 8.30	Za rodiče, dva syny a dceru s manželem	B.Hod
Ne	9.4.	10.00	Poděkování za dar života, víry, s prosbou o zdraví do dalších ...	B.Hod
Po	10.4.	7.00		
Po	10.4.	Záb 8.30	Za Josefa Harazima – výroční	
Po	10.4.	10.00		
Út	11.4.	6.30	Za + kněze P. Norberta Sopucha a + spolupracovníky	
St	12.4.	18.00	Za Adélu Hlubkovou a manžela	
Čt	13.4.	18.00	Za + Karla Dardu – měsíční	
Pá	14.4.	Záb 18.00	Za Irmu Vlčkovou a manžela, za Kristu Pavlíkovou a manžela...	
So	15.4.	7.00		
Ne	16.4.	7.00		
Ne	16.4.	Záb 8.30	Za Lydii Kotalovou, manžela, rodiče z obou stran a za živou r. ...	
Ne	16.4.	10.00	Za živé a + farníky	
Po	17.4.	18.00	Za Jiřího Gálíčka, dvojce rodiče a sestru	
Út	18.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	19.4.	18.00	Za + Josefa Osmančíka – měsíční	
Čt	20.4.	18.00	Za + Arnošta Postulku a živou rodinu	
Pá	21.4.	Záb 18.00	Za manžela, dva syny a rodiče z obou stran	
Pá	21.4.	18.00	ADORACE před vystavenou Nejsv.svatostí oltářní – do 19:30	
So	22.4.	7.00		
Ne	23.4.	7.00		
Ne	23.4.	Záb 8.30	Poděkování P.Bohu za 85 let života, za dar zdraví pro celou rodinu ...	
Ne	23.4.	10.00	Za padlé vojáky a oběti 2. světové války z Dolního Benešova	
Po	24.4.	18.00	Za živé a + důchodce MSA a z okolí	
Út	25.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	26.4.	18.00	Za Alfonse Bargla, rodiče a jejich sourozence	
Čt	27.4.	18.00	Za + rodiče Josefa a Editu Pačkovy a dar zdraví pro celou živ...	
Pá	28.4.	Záb 18.00		
So	29.4.	7.00	Za Aloise Hartoše, dva bratry, švagra a rodiče	
So	29.4.	ČK 17.00	Za Marii Baránkovou a rodiče z obou stran	
Ne	30.4.	7.00		
Ne	30.4.	Záb 8.30	Za Antonína Balarina, švagra Josefa, dvojce rodiče, živou rodinu a duše ...	
Ne	30.4.	10.00	Za + rodiče a bratra a za živou rodinu	
Po	1.5.	18.00	Za + rodiče, příbuzné a prosba o dar zdraví pro živou rodinu	
Út	2.5.	6.30		
St	3.5.	18.00	Za Emila Balarina a rodiče	
Čt	4.5.	18.00	Za + Ruth Kalužovou – výroční	
Pá	5.5.	6.30		
Pá	5.5.	Záb 18.00		
So	6.5.	7.00	Za + manžela a rodiče z obou stran	
Ne	7.5.	7.00	Za živé a + farníky	Odpust
Ne	7.5.	Záb 8.30		
Ne	7.5.	10.00	Za živé a + hasiče z Dolního Benešova a Zábřehu	Odpust

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

Nejlepší průvodce Římem

S Vojtěchem u Kolosea

At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné, pokojné, a sváteční chvíle

Hrajeme všem Josefům k svátku – krásná tradice

Vydavatel:

Připravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová, foto Věra Dudová
email: nas.nedelnicek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek. **Zapsáno do evidence periodického
tisku ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E19917